

като мисли, че съ тѣхъ ще свърши голѣма работа. Отвори се една избирателна система за старѣйшини и кметове. Тѣзи избори дадохъ поводъ да се мисли, че турското правителство наистина гледа да направи нѣщо за интереситѣ на страната, но не знае отъ гдѣ да захване.

Всичкиѣ тѣзи нѣща се четжтъ на дълго изложение въ цариградския тогавашенъ печатъ. Този печатъ принесе и тогазъ грамадна услуга на нашето народно дѣло; той събуди толкови много народната самосвѣсть, той искара на явѣ такива безобразия въ управлението, щото естествено бѣ подирѣ това да се очаква онуй отчаянно движение, което обхванж България, главно южната ѣ часть, и особно искупилитѣ българската свобода: Панагюрище, Копривщица, Перущица, Батакъ и пр.

Отъ началото на май 1876 г. вече въ бълг. печатъ има заглавия „Смущения въ България.“ И веднага слѣдъ туй „Сръбско-Турската война.“ Свирѣпоститѣ въ България и английскитѣ за тѣхъ отзиви бѣхъ изобразени въ цариградския бълг. печатъ съ всичкитѣ имъ подробности, нѣщо, което произвеждаше енергическо впечатление у бълг. общество. То поддържаше силитѣ, хранѣше надѣждитѣ, и всички очаквахъ деньтъ на спасението.

„Ужасно е положението ни: Ако замрѣкнемъ незнаемъ дали ще осъмнемъ; отъ обири и убийства неможемъ да си отворимъ очитѣ, да отхранимъ челедѣта си и да наплатимъ тежкитѣ си давания....; помогнете, ни избавете ни отъ разни черкези и злосторници... („Напрѣдъкъ“ отъ 9-ий октомврий 1876 г.) Така пишеше бълг. печатъ въ Цариградъ и расправяше за побудителнитѣ причини на смущенията въ Турско и за ужаснитѣ послѣдствия, които сполѣтѣхъ българитѣ слѣдъ тѣхъ.

И тѣзи народна служба трая дору до нашето освобождение. Цариградскитѣ вѣстници, както и изобщо цариградскитѣ дѣйци въ онуй врѣме играхъ най-важната роль и заслужихъ най-много въ онѣзи злочести врѣмена, когато историята въ България се развиваше не по денбе, а по часове.

Вѣкъ се основа отъ *Марко Д. Балабановъ* въ 1874 г. Той излазаше на сжщий форматъ, както и другитѣ тогавашни вѣстници, четири голѣми страници, четири стълбца. Първия брой на „Вѣкъ“ излѣзе на 12 януарий 1877 год. Печата се въ печатницата на Карапетровъ. Той излазя почти до това врѣме (1876 год.) когато г-нъ Балабановъ наедно съ Цанкова заминахъ за Европа като български прѣд-